

opusdei.org

Lupta interioară (Duminica Floriilor)

Omilie rostită de Sfântul
Josemaría în Duminica
Floriilor, 4 aprilie 1971, și
publicată în cartea „Este Cristos
care trece”. Oferim prima
traducere în limba română.

05.04.2025

Ca orice sărbătoare creștină, aceasta
pe care o celebrăm astăzi este în mod
special o sărbătoare a păcii.

Ramurile, cu simbolismul lor
străvechi, evocă acea scenă din
Geneză: *A așteptat Noe alte șapte zile*

*și a trimis din nou un porumbel din arcă. Spre seară, porumbelul s-a întors la el având în cioc o ramură de măslin ruptă de curând. Noe a știut atunci că apele s-au scurs de pe pământ. Acum ne putem aminti că legământul dintre Dumnezeu și poporul Său este confirmat și stabilit în Cristos, pentru că *El este pacea noastră*. În acea minunată unitate și recapitulare a vechiului în nou, care caracterizează liturgia Sfintei noastre Biserici Catolice, citim astăzi aceste cuvinte pline de bucurie: *Copiii evreilor, purtând ramuri de măslin, au ieșit în întâmpinarea Domnului, strigând și spunând: Glorie în înaltul cerului*.*

Aclamația la Isus Cristos se unește în sufletul nostru cu cea care a întâmpinat nașterea lui la Betleem. *Pe când El înainta, spune Sfântul Luca, își aruncau hainele pe drum. Apropiindu-se de coborârea Muntelui Măslinilor, toată mulțimea*

discipolilor, bucurându-se, a început să-l laude pe Dumnezeu cu glas puternic pentru toate minunile pe care le-au văzut, spunând: Binecuvântat cel ce vine, Regele, în numele Domnului! Pace în cer și glorie în înaltul cerurilor!

Pace pe pământ

Pax in coelo, pace în ceruri. Dar să ne uităm și la lume: de ce nu există pace pe pământ? Nu; nu este pace; există doar aparența păcii, un echilibru al fricii, angajamente precare. Nici în Biserică nu există pace, căci este plină de tensiuni care rup tunica albă a Miresei lui Cristos. Nu există pace în multe inimi care încearcă în zadar să compenseze neliniștea sufletului cu forfota constantă, cu mica satisfacție a bunurilor care nu satură, pentru că lasă mereu gustul amar al tristeții.

Frunzele de palmier, scrie Sfântul Augustin, sunt simbol al omagiului,

deoarece înseamnă victorie. Domnul era aproape de a învinge, murind pe Cruce. În semnul Crucii va birui asupra Diavolului, prințul morții. Cristos este pacea noastră pentru că a învins; și a câștigat pentru că a luptat, în lupta grea împotriva răului acumulat al inimilor umane.

Cristos, care este pacea noastră, este de asemenea *Calea*. Dacă vrem pace, trebuie să urmăm pașii lui. Pacea este consecința războiului, a luptei, a acelei lupte ascetice, interioare, pe care fiecare creștin trebuie să o susțină împotriva a tot ceea ce în viața lui nu este de la Dumnezeu: împotriva mândriei, senzualității, egoismului, superficialității, inimii împietrite. Este inutil să strigi după pacea exterioară dacă nu există liniște în conștiințe, în adâncul sufletului, *pentru că din inima omului ies gândurile rele, crimele, adulterele, desfrânările, furturile, mărturiile false, blasfemiile.*

Luptă, angajament față de iubire și dreptate

Dar acest limbaj, nu este oare deja depășit? Nu a fost înlocuit cu un limbaj al oportunității, al renunțării personale deghizat în hainele unei false științe? Nu există oare un acord tacit conform căruia bunurile reale sunt: banii care cumpără totul, puterea temporală, viclenia de a rămâne mereu deasupra, înțelepciunea umană care se definește ca fiind matură, care crede că a depășit sacrul?

Nu sunt și nu am fost niciodată pesimist, deoarece credința îmi spune că Cristos a învins definitiv și ne-a dat, ca arvună a biruinței sale, un mandat, care este și un angajament: să luptăm. Noi creștinii avem un angajament de iubire, pe care l-am acceptat în mod liber înaintea chemării harului divin: o obligație care ne încurajează să

luptăm cu tenacitate, pentru că știm că suntem la fel de fragili ca și ceilalți oameni. Dar în același timp nu putem uita că, dacă punem mijloacele necesare, vom fi sarea, lumina și drojdia lumii: vom fi mângâierea lui Dumnezeu.

Dorința noastră de a persevera cu tenacitate spre acest țel al Iubirii este, în plus, o datorie justă. Iar materia acestei obligații, comună tuturor credincioșilor, se concretizează în lupta constantă. Întreaga tradiție a Bisericii a vorbit despre creștini ca fiind *militēs Christi*, soldați ai lui Cristos. Soldați care aduc liniște altora, în timp ce luptă fără încetare împotriva înclinațiilor lor personale rele. Uneori, din lipsă de simț supranatural, din cauza unei neîncrederi practice, nu se dorește să se înțeleagă nimic despre viața de pe pământ ca fiind o armată. Ei insinuează cu răutate că, dacă ne

considerăm *milites Christi*, există pericolul de a folosi credința în scopuri temporale de violență, de bande. Acest mod de a gândi este o simplificare tristă, illogică, care este adesea legată de confort și lașitate.

Nimic mai străin de credința creștină decât fanatismul, cu care sunt prezentate îmbinările ciudate între profan și spiritual, indiferent de ideologia lor. Acest pericol nu există dacă lupta este înțeleasă așa cum ne-a învățat Cristos: ca un război al fiecăruia cu sine însuși, ca un efort mereu reînnoit de a-l iubi pe Dumnezeu mai mult, de a înlătura egoismul, de a-i sluji pe toți oamenii. A renunța la această luptă, oricare ar fi scuza, înseamnă a te declara din start înfrânt, anihilat, fără credință, cu sufletul căzut, împrăștiat în satisfacții meschine.

Pentru creștin, lupta spirituală înaintea lui Dumnezeu și a tuturor

fraților în credință este o necesitate, o consecință a stării sale. Prin urmare, dacă cineva nu luptă, îl trădează pe Isus Cristos și întregul său trup mistic, care este Biserica.

Luptă neîncetată

Războiul creștinului este neîncetată, pentru că în viața interioară există un început și un reînceput continuu, care ne împiedică să ne imaginăm, cu mândrie, deja perfecți. Este inevitabilă existența multor dificultăți în calea noastră; dacă nu am întâlni obstacole, nu am fi creaturi din carne și oase. Mereu vom avea pasiuni care să ne tragă în jos și va trebui să ne apărăm întotdeauna împotriva acestor iluzii mai mult sau mai puțin vehemente.

A sesiza în trup și suflet înțepătura mândriei, a senzualității, a invidiei, a lenei, a dorinței de a-i subjuga pe ceilalți, nu ar trebui să însemne o mare descoperire. Este un rău

străvechi, confirmat în mod sistematic de experiența noastră personală; este punctul de plecare și mediul obișnuit pentru a câștiga în cursa noastră spre casa Tatălui, în acest sport interior. Din acest motiv Sfântul Paul învață: *deci eu așa alerg, nu fără rost; așa lupt cu pumnul, dar nu lovind în aer. Îmi chinuiesc trupul și îl fac sclav ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu respins.*

Creștinul nu trebuie să aștepte manifestări exterioare sau sentimente favorabile pentru a începe sau a susține această luptă. Viața interioară nu este o chestiune de sentimente, ci de har divin și de voință, de iubire. Toți discipolii au putut să-l urmeze pe Cristos în ziua triumfului său la Ierusalim, dar aproape toți l-au părăsit în timpul patimii și răstignirii pe Cruce.

Pentru a iubi cu adevărat, trebuie să fii puternic, loial, cu inima ferm ancorată în credință, speranță și caritate. Numai frivolitatea lipsită de substanță schimbă în mod capricios obiectul iubirilor sale, care în acest caz nu sunt iubiri, ci compensații egoiste. Când există iubire, există integritate: capacitatea de a se dăruia, de a se sacrifica și de a renunța, însoțite de supliciul contradicției, învăluite în fericire și bucurie. O bucurie pe care nimic și nimeni nu ne-o poate lua.

În acest turneu al iubirii nu trebuie să ne întristeze căderile, nici măcar cele grave, dacă ne întoarcem la Dumnezeu cu durere și bună intenție prin sacramentul Pocăinței. Creștinul nu este un colecționar maniac al unui record de servicii imaculat. Isus Cristos Domnul nostru este mișcat atât de inocența și fidelitatea lui Ioan cât și, după căderea lui Petru, de pocăința acestuia. Isus ne înțelege

slăbiciunea și ne atrage la El, asemenea unui plan înclinat, sperând că vom ști să perseverăm în efortul de a urca puțin, în fiecare zi. El ne caută, așa cum i-a căutat pe cei doi ucenici care se îndreptau spre Emaus, ieșind în întâmpinarea lor; așa cum l-a căutat pe Toma și i-a arătat, punându-l să atingă cu degetele lui, rănila deschise ale mâinilor și a inimii. Isus Cristos așteaptă mereu să ne întoarcem la El, tocmai pentru că El cunoaște slăbiciunea noastră.

Lupta interioară

Suportă suferințele ca un soldat bun al lui Cristos Isus!, ne spune Sfântul Paul. Viața unui creștin este armată, război, un frumos război al păcii, care nu coincide cu nimic din incursiunile militare omenești, pentru că acestea sunt inspirate de dezbinare și adesea de ură, iar războiul fiilor lui Dumnezeu

împotriva propriului egoism se bazează pe unitate și iubire.

Deoarece, deși umblăm în trup, noi nu luptăm după trup, căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci sunt puterea lui Dumnezeu pentru a distruge fortărețele, distrugând cu ea născocirile minții și orice îngâmfare care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu. Este lupta necruțătoare împotriva mândriei, împotriva aroganței care ne dispune să facem răul, împotriva judecăților îngâmfate.

În această Duminică a Floriilor, când Domnul nostru începe săptămâna decisivă a mântuirii noastre, să lăsăm deoparte considerentele superficiale și să mergem la miez, la ceea ce este cu adevărat important. Luați aminte: ceea ce trebuie să urmărim este să ajungem în cer. Dacă nu, totul este lipsit de valoare și sens. Pentru a ajunge în rai, fidelitatea față de învățătura lui

Cristos este indispensabilă. Pentru a fi fideli, este esențial să perseverăm în lupta noastră împotriva obstacolelor care se opun fericirii noastre veșnice.

Știu că atunci când vorbim despre luptă, ne gândim imediat la slăbiciunile noastre și anticipăm eșecurile și greșelile. Dumnezeu se bazează pe asta. Este inevitabil ca, mergând pe drum, să nu ridicăm praful. Suntem creaturi și suntem plini de defecte. Aș spune că acestea trebuie să existe mereu: ele sunt umbra care, în sufletul nostru, face ca harul lui Dumnezeu și încercarea noastră de a corespunde darului divin să iasă mai mult în evidență prin contrast. Și acel clarobscur ne va face oameni, smeriți, înțelegători, generoși.

Să nu ne amăgim: în viața noastră, dacă totul merge bine și mereu învingem, trebuie să avem

certitudinea că vom avea parte și de eșecuri și înfrângeri. Acesta a fost întotdeauna pelerinajul pământesc al creștinilor, inclusiv al acelor pe care îi venerăm ca sfinți. Vă aduceți aminte de Petru, de Augustin, de Francisc? Niciodată nu mi-au plăcut acele biografii de sfinți în care, cu naivitate, dar și cu lipsă de doctrină, ne prezintă isprăvile acestor oameni de parcă s-ar fi confirmat în har încă din pânțe. Nu. Adevăratele biografii ale eroilor creștini sunt ca viețile noastre: au luptat și au câștigat, au luptat și au pierdut. Și apoi, mâhniți, s-au întors la luptă.

Nu este de mirare că suntem înfrânți în mod frecvent, de obicei și aproape întotdeauna în chestiuni lipsite de importanță, dar care ne înțeapă ca și cum ar fi de mare importanță. Dacă există dragoste de Dumnezeu, dacă există smerenie, dacă există perseverență și tenacitate în lupta noastră, aceste înfrângeri nu vor

căpăta prea multă importanță.

Pentru că vor veni biruințe, care vor fi slavă în ochii lui Dumnezeu. Nu există eșecurile, dacă se acționează cu intenție dreaptă și cu dorința de a împlini voința lui Dumnezeu, mizând mereu pe harul său și pe nimicnicia noastră.

Dar ne pândește un dușman puternic, unul care se opune dorinței noastre de a întruchipa pe deplin învățătura lui Cristos: mândria, care crește atunci când nu încercăm să descoperim, după eșecuri și înfrângeri, mâna milostivă și binefăcătoare a Domnului. Atunci sufletul se umple de umbre –de un întuneric trist– și se crede pierdut. Iar imaginația inventează obstacole care nu sunt reale, care ar dispărea dacă le-am privi doar cu puțină smerenie. Cu mândria și imaginația, sufletul intră uneori în încercări întortocheate; dar Cristos nu se află în acele încercări, pentru că acolo

unde este Domnul, este pace și bucurie, chiar dacă sufletul este greu încercat și înconjurat de întuneric.

Un alt dușman ipocrit al sfințirii noastre: gândirea că această bătălie interioară trebuie îndreptată împotriva obstacolelor extraordinare, împotriva dragonilor care suflă foc. Este o altă manifestare a mândriei. Vrem să luptăm, dar zgomotos, cu strigăte de trâmbiță și fluturând steagurile.

Trebuie să ne convingem că cel mai mare dușman al stâncii nu este târnacopul sau toporul, nici lovitura oricărui alt instrument, oricât de puternică ar fi: este acea apă fină, care intră, picătură cu picătură, între crăpăturile stâncii, până când îi distruge structura. Cel mai mare pericol pentru un creștin este să disprețuiască lupta în aceste bătălii, care pătrund în mod treptat în suflet, până devine moale, fragil și

indiferent, insensibil la glasurile lui Dumnezeu.

Să-l ascultăm pe Domnul, care ne spune: *Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari. Și cine este necinstit în cele mai mici lucruri este necinstit și în cele mari.* Ca și cum ne-ar aminti: luptă în fiecare clipă în acele detalii mici în aparență, dar mari în ochii mei; îndeplinește-ți îndatoririle cu promptitudine; zâmbește-i celui care are nevoie, chiar dacă te doare sufletul; dedică, fără ezitare, timpul necesar rugăciunii; mergi în ajutorul celor care te caută; practică dreptatea, lărgind-o cu harul carității.

Acestea și altele asemănătoare sunt mișcările pe care le vom simți în interiorul nostru în fiecare zi, ca un avertisment tăcut care ne conduce să ne antrenăm în acest sport supranatural al autocuceririi. Fie ca

lumina lui Dumnezeu să ne lumineze, pentru ca să percepem avertismentele Lui; pentru ca să ne ajute să luptăm, să fie alături de noi în victorie; fie ca El să nu ne abandoneze în ceasul căderii noastre, pentru că astfel vom fi mereu în stare să ne ridicăm și să continuăm lupta.

Nu ne putem opri. Domnul ne cere să luptăm din ce în ce mai repede, din ce în ce mai adânc, din ce în ce mai larg. Suntem obligați să ne întrecem pe noi înșine, pentru că în această competiție singurul scop este să ajungem în slava cerească. Totul este lipsit de rost, dacă nu am ajunge în rai.

Sacramentele harului lui Dumnezeu

Cine vrea să lupte, pune în joc toate mijloacele disponibile. Iar aceste mijloace nu s-au schimbat în aceste douăzeci de secole de creștinism:

rugăciunea, mortificația și frecventarea Sacramentelor. Întrucât mortificația este și rugăciune – rugăciunea simțurilor –, putem descrie aceste mijloace cu doar două cuvinte: rugăciune și Sacramente.

Aș vrea să considerăm acum acel izvor al harului divin al Sacramentelor, o minunată manifestare a milostivirii lui Dumnezeu. Să medităm încet definiția dată de Catehismul Sfântului Pius al V-lea: *niște semne vizibile care produc harul, și totodată îl fac cunoscut, ca și cum ni l-ar pune înaintea ochilor*. Dumnezeu Domnul nostru este infinit, iubirea lui este inepuizabilă, mila și compasiunea lui față de noi nu admit limite. Și, deși El ne dă harul său în multe alte feluri, El a instituit în mod expres și liber – doar El a putut face acest lucru – aceste șapte semne eficace, pentru ca într-un mod stabil, simplu și accesibil tuturor, oamenii să poată deveni

participanți la meritele
Răscumpărării.

Dacă se abandonează sacramentele,
adevărata viață creștină dispare.
Totuși, nu ne este ascuns faptul că,
mai ales în timpul nostru, nu lipsesc
cei care par să uite, și chiar ajung să
disprețuiască, acest izvor
răscumpărător al harului lui Cristos.
Este dureros să vorbim despre
această rană a societății care se
numește creștină, dar este necesar
pentru ca în sufletele noastre să se
întărească dorința de a ne întoarce
cu mai multă dragoste și
recunoștință către aceste izvoare de
sfințire.

Ei hotărâsc fără nici cel mai mic
scrupul să amâne Botezul nou-
născuților, lipsindu-i –cu un atac
grav împotriva dreptății și carității–
de harul credinței, de comoara
incalculabilă a locuirii în suflet a
Preasfintei Treimi, care vine pe lume

pătată de păcatul original. Ei caută, de asemenea, să deformeze însăși natura Sacramentului Mirului, în care Tradiția a văzut întotdeauna în unanimitate o întărire a vieții spirituale, o revărsare tăcută și rodnică a Duhului Sfânt, astfel încât, întărit supranatural, sufletul să poată lupta –*miles Christi*, ca un ostaș al lui Cristos– în acea luptă interioară împotriva egoismului și concupiscentei.

Dacă se pierde sensibilitatea față de lucrurile lui Dumnezeu, va fi greu de înțeles Sacramentul Pocăinței.

Spovada sacramentală nu este un dialog uman, ci un colocviu divin; este un tribunal al dreptății sigure și dumnezeiești și, mai presus de toate, al milostivirii, cu un judecător iubitor care *nu dorește moartea păcătosului, ci să se convertească și să trăiască.*

Cu adevărat tandrețea Domnului nostru este infinită. Priviți cu câtă grijă își tratează copiii. El a făcut din căsătorie un legământ sfânt, imaginea legăturii dintre Cristos și Biserica Sa, un mare sacrament pe care se întemeiază familia creștină, care trebuie să fie, cu harul lui Dumnezeu, un ambient de pace și armonie, o școală de sfințenie. Părinții sunt colaboratorii lui Dumnezeu. De acolo provine buna datorie de a-i venera, ce corespunde copiilor. Pe bună dreptate, porunca a patra poate fi numită –am scris-o cu mulți ani în urmă– cel mai dulce precept al Decalogului. Dacă se trăiește căsătoria așa cum vrea Dumnezeu, într-un mod sfânt, casa va fi un colț de liniște, luminos și vesel.

Dumnezeu Tatăl nostru ne-a dat, odată cu Sacramentul Preoției, posibilitatea ca unii credincioși, în virtutea unei noi și inefabile

revărsări a Duhului Sfânt, să primească în suflet un caracter de neșters, care îi configurează cu Cristos Preotul, pentru a acționa în numele lui Isus Cristos, Capul Trupului său Mistic. Cu această preoție ministerială, care diferă de preoția comună a tuturor credincioșilor în mod esențial și nu doar cu o diferență de grad, miniștrii sacri pot consacra Trupul și Sângele lui Cristos, pot oferi lui Dumnezeu Sfânta Jertfă, pot ierta păcatele la mărturisirea sacramentală, și pot exercita ministeriul de a-i învăța pe oameni, *in iis quae sunt ad Deum*, în toate cele referitoare la Dumnezeu.

Din acest motiv preotul trebuie să fie în mod exclusiv un om al lui Dumnezeu, refuzând gândul de a dori să strălucească în domeniile în care ceilalți creștini nu au nevoie de el. Preotul nu este un psiholog, nici un sociolog, nici un antropolog: este un alt Cristos, Cristos însuși, pentru

ca să aibă grijă de sufletele fraților săi. Ar fi trist dacă preotul, bazându-se pe o știință umană –pe care, dacă se dedică misiunii sale preoțești, o va cultiva doar la nivelul unui amator și ucenic–, s-ar crede împuternicit pur și simplu să se creadă un cineva în teologia dogmatică sau morală. Singurul lucru pe care l-ar face este acela de a-și demonstra dubla lui ignoranță –în știința umană și în știința teologică–, deși un aer superficial de înțelept ar putea reuși să-i înșele pe unii cititori sau ascultători lipsiți de apărare.

Este un fapt public că unii eclesiastici astăzi par dispuși să *fabrice* o nouă Biserică, trădându-l pe Cristos, schimbând scopurile spirituale –mântuirea sufletelor, unul câte unul– cu scopuri temporale. Dacă nu rezistă acestei ispite, ei nu vor reuși să-și îndeplinească slujirea sacră, își vor pierde încrederea și respectul poporului și vor provoca distrugeri

uriae în interiorul Bisericii, interferând pe deasupra, în mod necorespunzător, în libertatea politică a creștinilor și a celorlalți oameni, creând confuzie –ei înșiși devin periculoși– în conviețuirea civilă. Sfânta Preoție este sacramentul slujirii supranaturale a fraților în credință; unii par să vrea să-l transforme în instrumentul pământesc al unui nou despotism.

Dar să continuăm să contemplăm minunăția Sacramentelor. În Ungerea bolnavilor, așa cum se numește acum Extrema Ungere, asistăm la o pregătire iubitoare a călătoriei, care se va încheia în casa Tatălui. Și cu Sfânta Euharistie, sacramentul –dacă o putem exprima astfel– risipei divine, El ne oferă harul său și ni se dăruiește Dumnezeu însuși: Isus Cristos, care este mereu prezent cu adevărat –și nu numai în timpul Sfintei Liturghii–

cu trupul Său, cu Sufletul său, cu Sângele său și cu Divinitatea sa.

Mă gândesc adesea la responsabilitatea care le revine preoților de a asigura tuturor creștinilor accesul la acest canal divin al Sacramentelor. Harul lui Dumnezeu vine în ajutorul fiecărui suflet; fiecare creatură are nevoie de o asistență concretă, personală. Sufletele nu pot fi tratate în masă! Nu este îngăduit să ofensezi demnitatea umană și demnitatea de fiu al lui Dumnezeu neapropiindu-se personal de fiecare persoană cu smerenia celui care știe că este un instrument, pentru a fi un vehicul al iubirii lui Cristos: pentru că fiecare suflet este o comoară minunată; fiecare om este unic, de neînlocuit. Fiecare costă tot sângele lui Cristos.

Vorbeam mai înainte despre luptă. Dar lupta necesită antrenament, o alimentație adecvată și medicamente

urgente în caz de boală, contuzii sau răni. Sacramentele, medicamentul principal al Bisericii, nu sunt de prisos: atunci când sunt abandonate de bunăvoie, nu se poate înainta pe calea urmării lui Isus Cristos: avem nevoie de ele precum de respirație, precum de circulația sângelui, precum de lumină, pentru a putea să apreciem în orice moment ce vrea Domnul de la noi.

Asceza creștinului necesită tărie; și acea tărie o găsește în Creator. Noi suntem întunericul, iar El este cea mai strălucitoare splendoare; noi suntem boala, iar El este sănătatea robustă; noi suntem slăbiciunea, iar El ne susține; *quia tu es, Deus, fortitudo mea*, pentru că tu ești întotdeauna Dumnezeuul meu și locul meu de refugiu. Nu există nimic pe acest pământ capabil să se opună curgerii nerăbdătoare a Sângelui răscumpărător al lui Cristos. Dar micimea omenească poate acoperi

ochii, astfel încât să nu observe măreția divină. De aici responsabilitatea tuturor credincioșilor, și mai ales al celor care au misiunea de a conduce spiritual –de a sluji– Poporul lui Dumnezeu, de a nu orbi izvoarele harului, de a nu se rușina de Crucea lui Cristos.

Responsabilitatea păstorilor

În Biserica lui Dumnezeu, hotărârea constantă de a fi din ce în ce mai loiali învățăturii lui Cristos este o obligație a tuturor. Nimeni nu este scutit. Dacă păstorii nu s-ar strădui în mod personal să dobândească finețea conștiinței, respectul fidel față de dogmă și moralitate –care constituie *depozitul credinței* și moștenirea comună– atunci s-ar adevăra cuvintele profetice ale lui Ezechiel: *Fiul omului, profetește împotriva păstorilor lui Israel. Profetește și spune-le păstorilor: așa*

spune Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israel care se păstoresc pe ei înșiși! Oare păstorii nu ar trebui să păstorească turma? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lână și înjunghiați oaia cea grasă... Pe cele slabe nu le întăriți, pe cea bolnavă nu o vindecați, pe cea rănită nu o bandajați, pe cea rătăcită nu o aduceți înapoi, pe cea pierdută nu o căutați, ci le stăpâniți cu forță și brutalitate.

Acestea sunt muștrări puternice, dar mai gravă este ofensa săvârșită împotriva lui Dumnezeu când, fiindu-i încredințată sarcina de a veghea pentru binele spiritual al tuturor, sufletele sunt maltratate, privându-le de apa curată a Botezului, care regenerează sufletul; de uleiul parfumat al Mirului, care îl întărește; de tribunalul care iartă; de hrana care dă viața veșnică.

Când se poate întâmpla asta? Când se abandonează acest război al păcii.

Cel care nu luptă se expune la oricare dintre sclaviile care știu cum să încătușeze inimile de carne: sclavia unei viziuni exclusiv umane, sclavia dorinței nerăbdătoare de putere și prestigiu temporal, sclavia vanității, sclavia banilor, sclavia senzualității...

Dacă vreodată, pentru că Dumnezeu poate îngădui o astfel de încercare, dați peste păstori nedemni de acest nume, să nu vă scandalizați. Cristos a promis Bisericii sale asistență infailibilă și nesfârșită, dar nu a garantat fidelitatea oamenilor care o compun. Acestora nu le va lipsi harul –abundent, generos– dacă vor pune din partea lor puținul pe care îl cere Dumnezeu: să fie vigilenți, străduindu-se să îndepărteze, cu harul lui Dumnezeu, obstacolele pentru a putea dobândi sfințenia. Dacă nu există luptă, chiar și cel care pare a fi sus poate fi foarte jos în ochii lui Dumnezeu. *Cunosc faptele*

tale. Ai un nume că ești viu, dar tu ești mort. Fii vigilent! Întărește ce a mai rămas și este gata să moară, căci nu am găsit desăvârșite faptele tale înaintea Dumnezeului meu. Așadar, adu-ți aminte cuvântul! Păstrează-l și convertește-te!

Sunt îndemnuri ale Sfântului apostol Ioan, în secolul I, adresate celor care erau responsabili Bisericii din orașul Sardes. Deoarece posibila decădere a simțului responsabilității în unii păstori nu este un fenomen modern; ea a apărut deja în vremea apostolilor, în același secol în care a trăit pe pământ Isus Cristos Domnul nostru. Aceasta înseamnă că nimeni nu este în siguranță dacă încetează să lupte cu ei înșiși. Nimeni nu se poate mântui singur. Toți cei care facem parte din Biserică avem nevoie de aceste mijloace concrete care ne întăresc: smerenia, care ne dispun să primim ajutor și sfat; de mortificări, care netezesc inima,

pentru ca Cristos să domnească în ea; de studiul Învățăturii mereu sigure, care ne conduce să păstrăm în noi credința și să o răspândim.

Astăzi și ieri

Liturgia Duminicii Floriilor pune pe buzele creștinilor acest imn: *Ridicați-vă, porților, pragurile voastre de sus; deschideți-vă, voi porți veșnice, ca să intre Regele slavei.* Cel care rămâne închis în cetatea propriului egoism nu va coborî pe câmpul de luptă. Totuși, dacă ridică porțile cetății și îi dă voie Regelui Păcii să intre, va ieși împreună cu El să lupte împotriva acelei mizerii care încețosează ochii și adoarme conștiința.

Ridicați porțile străvechi. Această obligație de a lupta nu este nouă în creștinism. Este adevărul peren. Fără luptă, nu se dobândește victoria; fără victorie nu există pace. Fără pace, bucuria omenească va fi doar o bucurie aparentă, falsă, sterilă, care

nu se traduce în ajutor pentru oameni, nici în fapte de caritate și de dreptate, de iertare și de milostivire, nici în slujirea lui Dumnezeu.

Acum, în interiorul și în afara Bisericii, sus și jos, se pare că mulți au renunțat la luptă –la acel război personal împotriva propriilor slăbiciuni–, pentru a se preda, cu arme și cu tot bagajul, sclaviilor care înjosesc sufletul. Acest pericol ne va amenința mereu pe noi toți creștinii.

De aceea, este necesar să ne îndreptăm cu insistență către Sfânta Treime, pentru ca să se milostivească de toți. Când vorbesc despre aceste lucruri, mă înfioară să menționez dreptatea lui Dumnezeu. Apelez la mila sa, la compasiunea sa, pentru ca să nu se uite la păcatele noastre, ci la meritele lui Cristos și ale Sfintei sale Maici, care este și Mama noastră, ale Sfântului Patriarh Iosif care i-a fost Tată purtător de grijă, ale Sfinților.

Creștinul poate trăi cu certitudinea că, dacă dorește să lupte, Dumnezeu îl va lua de mână lui dreaptă, așa cum citim în Liturghia acestei sărbători. Isus, care intră în Ierusalim călare pe un măgar sărman, Împăratul păcii, este cel care a spus: *Împărăția cerurilor este asaltată cu violență și cei violenți o iau prin forță*. Această forță nu se manifestă în violența împotriva celorlalți: este tăria pentru a combate propriile slăbiciuni și mizerii, curajul de a nu-și masca infidelitățile personale, îndrăzneala de a-și mărturisi credința chiar și atunci când ambientul este potrivnic.

Astăzi, ca și ieri, de la creștin se așteaptă eroism. Eroism în conflicto mari, dacă este cazul. Eroism –și ar fi normal– în micile dispute de fiecare zi. Când cineva se luptă într-una, cu Iubire și într-un mod care pare nesemnificativ, Domnul este întotdeauna alături de copiii Săi, ca

un păstor iubitor: *Eu voi păstori turma mea și eu le voi face să se odihnească. Pe cea pierdută o voi căuta, pe cea rătăcită o voi aduce înapoi, pe cea rănită o voi bandaja, pe cea slăbită o voi întări... Ele vor fi în siguranță pe pământul lor și vor cunoaște că eu sunt Domnul când voi frânge legăturile jugului lor și când le voi salva din mâna celor care le-au exploatat.*

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
lupta-interioara-duminica-floriilor/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/lupta-interioara-duminica-floriilor/)
(05.08.2025)